

”Niels Egelund er journalisternes darlig. De elsker ham, når han vader rundt i porcelænsbutikken.

Jan Andreasen, lektor og studievejleder, skriver i Politiken, at professor Niels Egelund (billede) altid er ”god for en overskrift og et par citater ... han har skældet og smældet på folkeskolen og lærerne, så længe hukommelsen rækker.”

BAGLANDET

Bliv medlem af Baglandet på www.fyens.dk/baglandet

Lad børnene blive her

Børn: Har vi glemt Nasra og Nidal? Hvis I har, vil jeg genopfriske den tragiske historie:

Nasra og Nidal var i familiepleje, deres forældre fra Palæstina kunne ikke tage sig af dem, og derfor var de i familiepleje hos en dansk familie, hvor de trivedes, talte dansk og fungerede godt. Deres biologiske forældre rejste til Jordan, og pludselig ville de have børnene med.

Der blev gjort mange forsøg på at forhindre dem i at komme til Jordan, men de kom med. Hvad er der mon sket med dem? Nasra var en køn ung pige, som, faren bestemte, skulle giftes i en tidlig alder. Nidal, der var handicappet, blev bare hjemme uden at komme i skole. Naser Khader besøgte dem og var chokeret.

Nu har vi så en anden sag, hvor to små børn skal tages væk fra deres mor, som bor i fredelige Danmark, hvor de kan vokse op, gå i skole og blive til noget.

Vi er så gode til at fortælle os selv om barnets tarv, så lad disse børn blive her.

Med mit kendskab til Mellemøsten må deres far være bosat i Israel og palæstinenser fra 1948 med de rettigheder, som palæstinenserne har i Israel. Der må så være en gensidig aftale mellem Israel og Danmark om forpligtelsen til at sende dem tilbage.

Igen med mit kendskab til Mellemøsten er jeg ganske sikker på, at deres far på et eller andet tidspunkt gifter sig igen, og så vil disse børn vokse op hos bedsteforældrene.

Jeg håber sandelig, at man tænker på, hvad der er bedst for børnene. Jeg har tænkt på dem, siden jeg læste artiklen, og jeg er harm.

Af Lene Rawashdeh
Vestergade 1,1, Nyborg

Offentligt ansattes har ytringsfrihed

Advarsel: Undertegnede, medlemmer af bestyrelsen i Dansk Magisterforenings afdeling for undervisere på professionshøjskoler i Danmark udtaler i forlængelse af bestyrelsesmøde d. 15 august 2014:

Vi ser med stor forundring og misbilligelse på den tjenstlige advarsel som Odense Kommune har tildelt lærer Erik Schmidt.

Erik Schmidt har på personalemøder på Agerup Skole benyttet sig af sin demokratiske ret til at forholde sig kritisk til ledelsens visioner for udmøntningen af den nye lov om arbejdstid. Dette medførte såvel en tjenstlig samtale som en skriftlig tjenstlig advarsel.

Vi anser det for et alvorligt angreb på offentligt ansattes ytringsfrihed.

Af Steen Simonsen, Hanne Schneider, Susanne Bang-Larsen, Helle Kristine Waagner, Tommy Dalegaard Madsen, Dorrit Gaarskjær Thomsen, Anders Henning Simonsen, Kristian Horslund (fmd.), Hans Beksgaard, Mette Bruun og Mikkel Høgsbro
lektorer på hhv. VIA UC, UC Copenhagen, UC Nordjylland, UC Lillebælt, UC Copenhagen, UC Sjælland, UC Syddanmark, VIA UC, UC Syddanmark, UC Sjælland og UC Copenhagen

Min krop kan ikke kapere et fuldtidsarbejde, hvor tidspres er nøgleordet. Den er heller ikke skabt til at sidde i et fælleskontor.

KRONIK

Jeg er unormal

Jeg følte mig ikke ”unormal”. De fleste omkring mig var jo mere eller mindre ligesom mig. Jeg følte mig normal, og dog fornemmede jeg alligevel, at jeg og mine børn indimellem ikke trives i den hverdag, jeg var en del af.

Men det er gået op for mig, at jeg jo netop ikke levede i den hverdag.

Jeg prøvede at efterleve og dermed levede op til de normer, der er. Jeg blev en del af det høje tempo, som pulserer i både voksne og børn.

Måske er min krop bare ikke genetisk skabt til at leve anno 2014. Ej heller mine børn. Men er vi egentlig skabt til at leve sådan her? For jeg er helt klart ”unormal”, når min krop ikke kan kapere et fuldtidsarbejde, hvor tidspres er nøgleordet. Hvor rammer og krav ikke stemmer overens.

Min krop er ej heller skabt til at skulle sidde i et fælleskontor foran en computer seks-otte timer dagligt med forstyrrelser som kimende telefoner, snak på kryds og tværs og en radio, der spiller i baggrunden.

Jeg er helt klart ”unormal”, når min krop ikke bryder sig om kunstigt skarpt lys. Bare det at skulle besøge Netto med de kraftige lysstofrør, som nærmest gør en neongul.

Jeg er helt klart også ”unormal”, når min krop ikke kan rumme al den stimuli, vi alle dagligt bliver bombarderet med både fra tv, computer og mobil. Sms'er og e-mails. Mennesket er jo i dag konstant ”online”. Når folk har en stille stund for sig selv i dag og er i ensomhed, hives Iphone eller iPad frem, hvilket bare yderligere medfører en konstant påvirkning af hjernen.

Jeg er også helt klart ”unormal”, når jeg undgår Bilka og hellere vil besøge den lille lokale Bårdesø Brugs, som ligger i det såkaldte Udkantsdanmark. Måske er der ikke fyldt op på alle hylderne, nej, men i virkeligheden behøver jeg ikke så mange valgmuligheder som den fem meter høje mur af dåseprodukter, som Bilka stiller op, hvilket nærmest kan gøre mig ør i hovedet.

Jeg er også klart ”unormal”, når jeg bevidst ikke tager min mobil med mig, når jeg kører eller går en tur. Når jeg ikke svarer igen på en sms eller besvarer et opkald om-

Af Pernille Neess Blix
Eranthisvænget 30, Otterup
- blogger og skribent

muskelspændinger. For da jeg var normal, havde jeg det så tit, at Panodil var min bedste ven og hovedpine en fast følgesvend.

De fravalg, jeg er begyndt at tage, synes at være ”unormale” for mange. Men hvis jeg agerede ”normalt” for halvandet år siden med den her ”normale” adfærd og hverdag, der førte til alvorlig stress, så er jeg faktisk ret glad for at være ”unormal”. Nu.

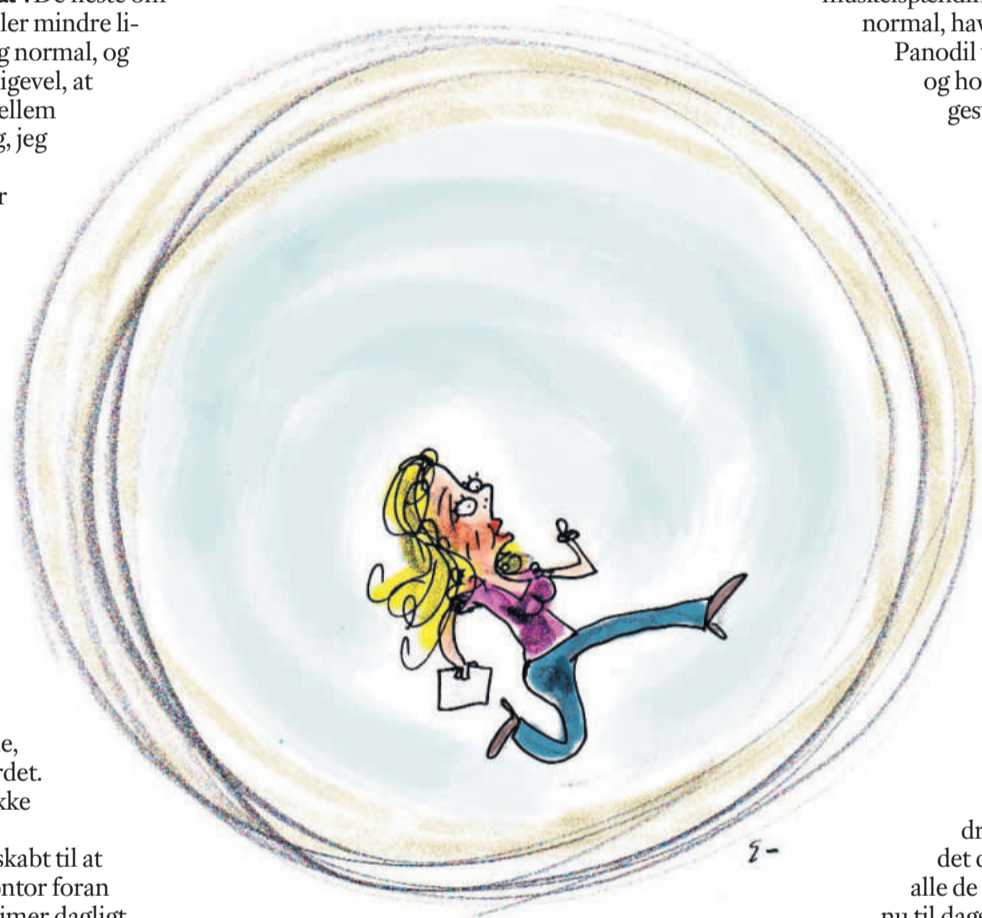
Som mange ældre siger: ”Årh, I har det da så let i dag med alle de hjælpemidler, I har nu til dags”.

Og ja, vi har mange hjælpemidler. Men vi har også så meget andet, som man ikke havde for bare 50 år siden. Konstante forstyrrelser og digitale stimuli. Et samfund, som rigtig gerne vil putte alle ned i bittesmå kasser, så man kan passe ind. Ja, allerede når et barn bliver født, skal det altid ligge inde for normalområdet. I en bestemt kasse.

Oftest tænker jeg på alle de børn og voksne, der i dag bliver diagnosticeret med ADHD. Nogle gange kan jeg ikke lade være med at spekulere på, om det måske bare er menneskekroppen, der reagerer helt naturligt med helt ”normale” symptomer og sunde reaktioner og adfærd på et måske ”unormalt” og sygt samfund.

Umiddelbart tænker jeg, at vores gener ikke er skabt til der, hvor vi er i dag. Men hvem er det egentlig, der kan vurdere, hvad der er ”normalt” og ”unormalt”?

Jeg ønsker i hvert fald ikke at blive en del af den stigende statistik, som i fremtiden skønner endnu flere at blive stress-sygemeldte. For hvis jeg var ”normal” før i et ”normalt” samfund, og det var mine ”normale” hverdage, der var medvirkende til, at jeg mærkede stressen, så vil jeg hellere i dag være ”unormal” i andres øjne.

”Da jeg var normal, havde jeg hovedpine og muskelspændinger så tit, at Panodil var min bedste ven og hovedpine en fast følgesvend.

gående. Helt ”unormal” må jeg være, når jeg fornemmer, at min hjerne har brug for et pusterum fra den konstante strøm af digitale indtryk, vi dagligt udsættes for.

Jeg må også være ”unormal” nu, hvor jeg ikke længere ugentligt har hovedpine og